

11 Σεπτεμβρίου 2016

Είναι άνθρωπος. Τέλος...

/ [Γενικά Θέματα](#)

π. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος(Λίβυου)

Σέβομαι απόλυτα τον μακαριστό πλέον, Αλέξανδρο Βέλλιο. Σέβομαι επίσης τις επιλογές του ακόμη κι αν είμαι κάθετα αντίθετος με την ιδεολογικοποίηση του θανάτου. Ανατριχιάζω και αηδιάζω, με τους θρησκευόμενους που σε έναν νεκρό πλέον άνθρωπο, βγάζουν μίσος, κακία, ειρωνεύονται και λοιδορούν το πρόσωπο του, εκτοξεύοντας κατάρες και μεταφυσικές απειλές. Δεν έχουν καμία σχέση με τον Θεό.

Όμως, με ενόχλησε κάτι σε όλη αυτή την υπόθεση. Αυτή η φοβερή ιδεολογικοποίηση του θανάτου και της δύναμης. Ο θάνατος δεν μπορεί να είναι πρόταση ακόμη κι όταν αναφέρεται στην ζωή και η δύναμη δε μπορεί να ταυτίζεται με την αξιοπρέπεια.

Ο δημοσιογράφος Αλέξανδρος Βέλλιος στις 4/9/16 επιλέγει να πεθάνει με μη υποβοηθούμενη ευθανασία. Στο «Τελευταίο Αντίο» που έγραψε και απήγγειλε ο ίδιος λίγες ώρες πριν από την ένεση θανάτου, αναφέρει κάτι που για μένα σηκώνει μεγάλη κουβέντα κι αν δεν προσεχθεί ανοίγει την πόρτα στην βαρβαρότητα, ενώ είμαι σίγουρος πως ο ίδιος ο Βέλλιος δεν είχε αυτό τον σκοπό μια και η ζωή του μαρτυρεί το ακριβώς αντίθετο. Θέλει όμως προσοχή.

Λέει συγκεκριμένα, «Έζησα με αξιοπρέπεια. Με αξιοπρέπεια επέλεξα και να

πεθάνω..». Κατανοώ τι ήθελε να πει, ο Βέλλιος και σέβομαι το δικαίωμα και την αγωνία του, απέναντι στο γεγονός να μην μπορεί να ελέγξει το νου και το σώμα του. Σέβομαι εάν θέλετε την γενναιότητα- εάν μπορούμε να την ονομάσουμε έτσι, εγώ προσωπικά διαφωνώ- απέναντι στο θάνατο που ίσως εγώ ως Χριστιανός να μην διαθέτω. Όμως εδώ τίθεται ένα δομικό ερώτημα για το ανθρώπινο πρόσωπο.

Δηλαδή γίνεται μια ταύτιση της αξιοπρέπειας με την δύναμη ή δυνατότητα; Ο άνθρωπος είναι άνθρωπος όσο ελέγχει τις δυνάμεις του, την σωματική ευρωστία και την νοητική λειτουργικότητα;

Τότε οι συνάνθρωποι μας, που πάσχουν από ανίατες ασθένειες σωματικές, νοητικές ή ψυχικές, δεν είναι αξιοπρεπείς; Του ψυχωτικού το παραλήρημα, του ανάπηρου η ακινησία, του πάσχοντος από Αλτσχάιμερ τα σάλια, του ηλικιωμένου η κατά σώμα ενούρηση κ.α, συνεπάγονται αναξιοπρέπεια; Αυτούς τι τους κάνουμε; Τους θανατώνουμε γιατί είναι αναξιοπρεπείς;

Ο άνθρωπος είναι αξιοπρεπής γιατί είναι άνθρωπος. Τελεία. Εικόνα Θεού. Τελεία. Από εκεί και πέρα οποιαδήποτε κουβέντα ανοίγει το παράθυρο στην βαρβαρότητα, το φασισμό και την ιδεολογικοποίηση της δύναμης ως αυθεντική έκφραση του ανθρώπινου.

Ο Χριστός που μέχρι τέλους υπομένει θάνατο φρικτό ως ανάληψη ευθύνης και θυσίας ενώπιον της ανθρωπότητας, τι είναι; Αξιοπρεπής ή αναξιοπρεπής;

Χιλιάδες άνθρωποι που καθημερινά παλεύουν με σκληρές ασθένειες καταδεικνύοντας ότι η ζωή πρέπει να κερδίζει μέχρι τέλους, είναι αναξιοπρεπείς;

Όχι δεν είναι η δύναμη μονάχα άνθρωπος, αλλά και η αδυναμία και η αποτυχία. Δεν είναι μονάχα άνθρωπος ο νους και οι αισθητηριακές λειτουργίες, αλλά και κάτι άλλο, βαθύτερο και ουσιαστικότερο που πάντα μας διαφεύγει ως μυστήριο της ζωής και θανάτου.

Ο Στ. Ζουμπουλάκης, στο κείμενο του «Σε αναγνωρίζω» για την νόσο του Ασλχάιμερ, και την αναγνώριση του ανθρώπου ως ιερού, αναφέρει:

« Όταν ο άνθρωπός μας έχει γίνει πια φυτό, κατά τη σκληρή διατύπωση, στο τελικό στάδιο της νόσου, όταν καμία απολύτως χειρονομία του δεν μας επιτρέπει την αναγνώριση. Τότε, μόνο η ιδέα και η πίστη στην ιερότητα της ανθρώπινης ζωής μπορεί να δώσει απάντηση. Αν το ανθρώπινο κουβαράκι που ακινητεί

αμίλητο και απαθές πάνω στο κρεβάτι, χωρίς να επιτελεί καμία από τις ανθρώπινες λειτουργίες, δεν το θεωρούμε ιερό, και αν δεν θεωρούμε ότι μας απευθύνει μια επιτακτική ηθική κλήση, τότε ο δρόμος για την απανθρωπιά έχει ανοίξει.... Ο άνθρωπος δεν είναι αυτό που γίνεται στα τελευταία του, δεν είναι αυτό που τον καταντάει η αρρώστια, είναι αυτό που ήταν σε όλη τη ζωή του, είναι αυτός που ήξερες, είναι αυτός με τον οποίο σχετιζόσουν» .

Σαφέστατα γνωρίζουμε, πόσο δύσκολο, επώδυνο και πολλές φορές απελπιστικό ,είναι να αντιμετωπίζεις ανίατες ασθένειες . Ότι συχνά αισθάνεσαι να μην έχεις ούτε ελπίδα, ούτε πίστη ούτε αντοχές. Υπάρχει κάποιος, που έστω μια φορά πάνω σε μια χημειοθεραπεία να μην σκέφτηκε, “ας πεθάνω να τελειώνω;». Ελάχιστοι. Ίσως και κανείς. Ποιος αντέχει τέτοιο πόνο; Είναι απόλυτα ανθρώπινο. Όμως είναι άλλο πράγμα ως άνθρωπος να πέσεις και να αισθανθείς απόγνωση, οτι δεν έχεις δηλαδή άλλες δυνάμεις, κι τελείως διαφορετικό να ιδεολογικοποιείς τον θάνατο και την δύναμη. Ίσως εγώ να μην άντεχα. Δεν είμαι καλύτερος ή πιο δυνατός από τον Βέλλιο και τον οποιοδήποτε άνθρωπο που πάσχει. Ίσως να είμαι και πιο αδύναμος. Εκείνο όμως που δεν μπορούμε να επιτρέψουμε, ασχέτως εάν εμείς προσωπικά τα καταφέρουμε ή όχι, είναι να χαθεί η ιερότητα της ζωής και του ανθρώπου ως εικόνας Θεού. Να μην επιτρέψουμε ν’ ανοίξει με κανέναν τρόπο η πόρτα της βαρβαρότητας, του φασισμού και ολοκληρωτισμού ως αποιεροποίηση της ζωής. Ο άνθρωπος είναι ιερός γιατί είναι άνθρωπο, εκεί βάζουμε τελεία.

Πηγή: plibyos.blogspot.gr